

Warszawa, 25.11.2014 r.

V.511.649.2014.EO

**Pan
Władysław Kosiniak-Kamysz
Minister Pracy i Polityki
Społecznej**

Memorandum Serwile Ministerne

Moje wątpliwości budzi zakres podmiotowy ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się (Dz. U. Nr 209, poz. 1243 ze zm.). Ustawa ta miała być systemową regulacją mającą na celu poprawę warunków komunikacji osób głuchoniemych i słabosłyszących z otoczeniem. Jednakże katalog podmiotów do których jest skierowana i które mają obowiązek zapewnić osobie niepełnosprawnej możliwość korzystania z pomocy tłumacza polskiego języka migowego, czy systemu językowo-migowego jest ograniczony. Do tego katalogu należą przede wszystkim organy administracji publicznej, a także jednostki systemu Ratownictwa Medycznego, podmioty lecznicze, jednostki Policji, Państwowej Straży Pożarnej i straże gminne oraz jednostki ochotnicze działające w tych obszarach, zwane przez ustawę o języku migowym i innych środkach komunikowania się – podmiotami zobowiązanymi.

Tak ukształtowany katalog podmiotów zobowiązanych sprawił, że poza zakresem ustawy o języku migowym i innych środkach komunikowania się znalazły się inne podmioty wykonujące zadania publiczne w szczególności - wojewódzki ośrodek ruchu drogowego. Wojewódzki ośrodek ruchu drogowego jest samorządową osobą prawną utworzoną przez sejmik województwa. Działa na podstawie ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz.1137 ze zm.) i **wykonuje zadanie publiczne w postaci organizowania państwowych egzaminów na prawo jazdy. Wojewódzkiego ośrodka ruchu drogowego nie sposób jednak zaliczyć do**

żadnej z kategorii podmiotów zobowiązanych o których mowa w ustawie o języku migowym i innych środkach komunikowania się. Nie ma on obowiązku zapewnienia niepełnosprawnej osobie egzaminowanej tłumacza polskiego języka migowego, czy systemu językowo-migowego.

W mojej opinii tej luki prawnej nie wypełnia możliwość ubiegania się przez osobę niepełnosprawną o dofinansowanie usługi tłumacza języka migowego (vide § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu, które mogą być finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych – t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1190).

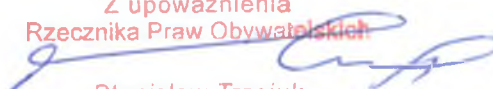
W przypadku, gdy istnieje ustawa, która z założenia obejmuje dane zagadnienie w sposób systemowy, to jej zakres podmiotowy powinien być odpowiednio szeroki, by skutecznie realizować cel i zadania danej regulacji.

W przypadku ustawy o języku migowym i innych środkach komunikowania się katalog podmiotów zobowiązanych do zapewnienia osobom niepełnosprawnym pomocy określonej w tej ustawie jest zbyt wąski. Rozważania wymaga kwestia, czy katalog podmiotów zobowiązanych nie mógłby być skonstruowany w oparciu np. o przesłankę wykonywania zadań publicznych przez określony podmiot. Kryterium to jest szerokie, ale w sposób jednoznaczny pozwoliłoby określić podmioty zobowiązane do zapewnienia osobie niepełnosprawnej w pomocy komunikowaniu się, np. przez udostępnienie usługi tłumacza języka migowego lub tłumacza przewodnika.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147 ze zm.), zwracam się do Pana Ministra z prośbą o wskazanie, czy rozważane jest podjęcie prac legislacyjnych w celu zmiany przepisów ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się i rozszerzenia jej zakresu podmiotowego o wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego.

z przysięciem

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Obywatelskich

Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich